

The background of the slide is a soft, misty landscape. It features rolling hills and mountains in shades of light blue and teal, with a calm body of water in the foreground that reflects the surrounding scenery. The overall atmosphere is serene and ethereal.

A japán temetkezések és halotti kultusz

Bevezetés

A japánok nem tartották ijesztőnek a halált. A samurájok megszokásként tekintettek a halálra, az egyszerű emberek pedig a természet törvényének tartották.

Japánban vallási szinkretizmus van. A régi fő vallások: sintó, buddhizmus, konfucianizmus. A 7. században élt Sótoku herceg mondta: „*A sintó a fa törzse, a buddhizmus alkotja a fa ágait, a konfucianizmus a fa leveleit.*” Ezzel elejét vették a vallási közti ellentéteknek.

Minden vallási irányzatból azt fogadták el, ami számukra a leghasznosabb volt.

Japán temető

Sintó temetési szertartás:

A sintó a japánok ősi vallása. Központi eleme a kamik tisztelete. A kamik alapvetően a szellemvilág lakóit jelölték. Bármiből lehetett kami. Eltávozott ősök, hegyek és folyók istenségei, stb.

A sintó alapja természet és az élet szentsége. Animisztikus természetvallás, amely magában foglalja a természet, és az ősök lelkének tiszteletét. Központi eleme a tisztaság.

A sintóban nincs egységes felfogás a halál utáni életről, de úgy tartják, hogy halottaknak ételáldozatokra van szükségük. A sintoisták szerint az elhunyt lelke a túlvilágra távozik vagy védőszellemmé válva a családjá, vagy a lakóhelye közelében marad, és több-kevesebb jóindulattal védelmezik az élőket aszerint, hogy azok tisztelik őket, vagy sem.

A sintó legfontosabb tabui a tisztasággal kapcsolatosak. Az életre, és az élettel kapcsolatos dolgokra helyezte a hangsúlyt, így a halál, és a halottakkal kapcsolatos tevékenység számított a legnagyobb tisztátalanságnak, ezért a japánok inkább (90%) buddhista temetéseket tartanak.

A sintoisták régebben koporsós temetéseket tartottak. A halottégetés először buddhista szokásként jelent meg.

Az első elhamvasztott uralkodó Dzsita császárnő 708-ban.

A sintó és a buddhista temetési szertartásokban rengeteg átfedés van. A fő különbség, hogy a sintoizmusban létezik több mint 20 eljárás, amelyek lefedik a teljes gyászidőszakot.

A holttest tisztátalannak számít így nincs templomi temetés. A sírhelyeket magánházakban, vagy közösségi temetőkben alakítják ki.

Ereklyetartó Sintó Szobor

Buddhista temetkezési szertartás

A buddhizmus legkésőbb a 6. században jelent meg Japánban, kínai és koreai közvetítéssel. Nemcsak teológia, rituálék terén

Mivel a sintónak nem voltak szigorú doktrínái a túlvilággal kapcsolatban, és sok közös pont volt benne a buddhizmussal, így könnyen tudták kombinálni a 2 vallás szertartásainak gyakorlatát, és felhasználásuk módjait.

A temetéskor kijelöltek egy főgyászolót - általában az özvegy, vagy a legidősebb gyerek

Füstölőpénz: 5-30 ezer jen közötti összeg. A család kapja a rokonoktól. A temetés után ajándékokkal illik viszonzni.

Az elhunytakat köztemetőbe vagy a buddhista templomhoz tartozó családi sírba teszik.

A temetési előkészületek fontos része, az *ocuja*, azaz a virrasztás. A temetés előtti éjszakát jelöli, amikor a családtagok virrasztanak az elhunyt házában. Túl sok résztvevő esetén erre külön termet bérelnek ki. Régebben egész éjszaka tartott (sok esetben most is), de a modern korban kijelölnek kb. 2 órát az este folyamán. A gyászszertartás ezen része nem egységes. Van, ahol a temetés előtti napon virrasztanak. Van, ahol hármás virrasztást tartanak: halálesetet követő éjszakán, a temetés előtti napon.

A ravatalt az elhunyt otthonában, vagy az illetékes buddhista templomban, vagy egy külön temetési csarnokban állítják fel.

A koporsó aljára fehér lepedőt helyeznek. Az elhunytat fehér kimonóba öltöztetik. A fehér szín buddhista zarándokokra utalt. Ugyanis úgy tartották, hogy az elhunyt a halála után Buddha tanítványa lett. A halottra rátettek még egy lábszárvédőt, szalmából font szandált. Ezután ruhaanyagból varrt tarisznyát tettek a nyakába, amibe 6 db régi pénzermét helyeztek. Ezekre a pénzermékre azért volt szükség, hogy az elhunyt lelke meg tudja fizetni az Amida paradicsomba vezető Szanzu-folyón való átkelést.

A halott feje északi irányba néz, az arca nyugati irányba, mint Buddhának a halálakor.

A koporsóba helyezik az elhunyt személyes *éghető* tárgyait is.

A temetési szertartást buddhista pap vezényeli le. Füstölőt gyújt az elhunyt lélekért, és szútrát kántál kb. 30 percig. Ezt követi a gyászbeszéd és a részvétáviratok felolvasása, majd a hozzátartozók egyenként az oltárhoz mennek füstölőt gyújtanak vagy port szórnak a füstölőedénybe.

A *kaimjou*=halál utáni névadás. A buddhista hit szerint az elhunyt Buddha tanítványa lett, ezért új nevet kapott. A névadást a buddhista papok végzik. A kapott név tükrözi a papnak tett *felajánlás mértékét*.

A hamvasztás előtt ráhelyezik az elhunyt fényképét, és a *kaimjou* névtábláját a test mellé. Ha a pap még jelen van, akkor felolvas egy szútrát.

Konfucionista szertartás során a családtagoknak a hamvasztáskor kötelezően sírniuk kell, Még hozzá hangosan. Ez a szokás hasonlít a magyar temetkezések halottsiratóihoz, de itt minden résztvevőnek „kötelező” sírni. Az elhunyt uralkodók, vagy a nagyvállalatok igazgatói esetén még mindig használatos.

A hamvakat a lábaktól a koponyáig haladva gyűjtik össze, és egy fehérre festett faládba helyezik. A ládát az otthoni oltárra teszik 49 napig. Utána újabb megemlékezést tartanak, és ekkor teszik sírba a hamvakat.

Megemlékezés és gyászidő:

Az elhunytakról való megemlékezésnek két fajtája van: családi, ünnepi.

Megemlékezéskor az a családi oltárhoz, és egy füstölőt és gyertyát gyújtanak. Szútrát mondanak, majd, amikor végeztek a meditációval, akkor kézzel vagy ronggyal eloltják a gyertyát. Elfújni nem szabad, mert tisztátalannak számít.

Munkahelyi szabadság: 10 nap házastárs, 7 a szülő, 3 nagyszülő és testvérek esetén, egyéb rokonoknál 1 nap.

Egy évvel a halál után tartanak egy családi megemlékezést. Ha egy éven belül két haláleset történik, akkor összevonva tartják őket.

Ezen kívül minden évben tartanak ünnepi fesztiválokat az elhunytak tiszteletére.

Az O-bon fesztivál:

Három napos ünnepség. Időpontja eltérő. Július vagy Augusztus közepén tartják.

Az első és utolsó napon lámpásokat gyújtanak, hogy elhunyt lelke megtalálja az utat.

Az otthonokban ilyenkor megtisztítják a családi oltárt, a síremlékeket. Az elhunytak kedvenc ételeit helyezik az oltárra. Hagyományos áldozatként még felkerül rizsbor és egy tálka rizs.

Az ünnepekhez tartozó fesztivált a templom, vagy a közösség főterén rendezik. Máglyákat gyújtanak, és egész éjjel táncoltak körülötte. Ehhez tartozik még a vásár, ünnepi játékok és tűzijáték.

Az Obon jellegzetessége a Bon Odori tánc. Minden régióban van egy az ünneppel kapcsolatos helyi néptánc, és a hozzá tartozó ünnepi zene. Az előadott zene lehet egy külön erre az alkalomra írt spirituális mű, vagy népzene.

A tánc előadásmódja is régióként eltérő. Közös benne, hogy az ünneplők körben sorakoznak fel egy magas faállvány vagy máglyarakás körül. Egyes táncok az óramutató járásával megegyezően, mások az ellentétes irányban haladnak a tűzrakás körül.

Mivel az Obon a nyári melegben fordul elő, a résztvevők hagyományosan yukatát viselnek, ami vékony anyagból készült kimonó. Legtöbb helyen az ünnepséghez tartozik egy hatalmas karnevál túrákkal, játékokkal és nyári fesztivál ételekkel.

O-higan fesztivál

Buddhista ünnep. Eredetileg nem az elhunytak tiszteletére vezették be, de kötődik hozzá.

A Higan jelentése: túlpart. A buddhizmusban a túlsó partra való átkelésre, és a nirvána elérésére utal.

Az O-bonhoz hasonlóan igyekeznek családi körben megtartani.

A napéjegyenlőség napja munkaszüneti nap, ezért sok üzlet zárva tart.

Az O-higan hét napos ünnepségsorozat a tavaszi- és az őszi napéjegyenlőség idején. Azért vezették be, hogy a földeken dolgozó parasztoknak legyen 1-1 heti pihenő idejük, valamint a buddhista szerzetesek önvizsgálatot tudnak tartani, hogy rájöjjenek miben kell változtatniuk, hogy elérjék a megvilágosodást.

